

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K notranjemu položaju.

Na Dunaji 17. julija.

Komaj smo bili zadnjič ujeli moment za politično fotografijo, že v naslednjem trenutku je položaj dobil drugo lice in posnetek prejšnjega momenta mora iti v starino. Tako se stvari vedno razvijajo, kadar publicisti delajo politiko. Časnikarsko gibanje je del političnega gibanja, a kakor se nižave morja lahko mirne, ko se na površini njegove valovi vzbujeno premetavajo, tako tudi iz preminjav v publicistični politiki ne gre še sklepati, da se ob jednom preminjajo in gibljejo odločujoči faktorji politični. Odkar sta se ločila vlada in državni zbor, ostal je položaj naše notranje politike, kakor je bil pred mesecem dnij, in če je grof Taaffe hotel, da je mej tem časom novi trgovski minister vzišel iz vrste mladih uradnikov namesto izmeje parlamentne desnice, to za situacijo nema tacega pomena, da je politika sedanjega kabineta nova, ker grof Taaffe s tem imenovanjem ni nič novega izumil, povedal in pokazal in ker si je lahko svest, da bode desnica pri gospodu pl. Bacquehemu — navzlic temu in onemu — prav tako kimala, kakor je kimala pri gospodu pl. Gautschu. Vsak je lahko uverjen, da, če bi danes grof Taaffe vprašal komisijo državnozbornske desnice, ne čul bi nobenega ugovora proti osobi novega ministra trgovskih rečij. In tako torej prezdravo oko ne more zapaziti, da bi tekom prošlih štirih tednov bilo v središču krogov političnih kaj premembe. Drugače seveda na površji, v prikaznih publicistične politike, katera je bolj premična, manj konservativna, kakor pa prava politika proti svojemu dnu.

Zadnjič smo opozorili zanimive slike, ki jo je za nekoliko hipov pokazalo politično naše časništvo. Videle so se premenjene uloge. Kar je bilo poprej pri vzglavji, bilo je tačas pri nogah, lev se je po pasje dobrikal, ovca pa je roge kazala, če tudi jih ni imela. Poslanec iz nemško-avstrijskega kluba in poslanec iz nemško-narodnega kluba: oba sta se bila preobrnila na sedanjí vladno vero, z leve se je udarilo na jedno struno, katere glas je bil, da sedanjí položaj nemštvu nenavadno ugaja in da se odslej ni treba bati hoje za Taaffejem. V istem času pa je „Politik“, prava publicistična mati grofa Taaffeja, pokazala temu svojemu adoptivu nepri-

jazno lice v pravični svoji jezi in tožbi. In ker je tu največja obzirnost izpregovorila resno besedo, tam pa srdite in zagrizene obraze pokrila politična rahločutnost, bila je to istodobna prememba, ki se je zapazila dalje na okrog. Bila je tolika in tako nenavadna, da je, vsaj po listih soditi, prav pametne ljudi preslepila in v blodnje pripravila. Prememba sisteme — to je bilo najmanj, kar se je moglo prokrovati iz nenavadne prikazne. „N. fr. Presse“ je od samega veselja nekaj člankov solz potočila: in tudi „Deutsche Zeitung“ je hitela zatrjevati, da ni tako huda kakor se je časih videla: obema pa je igrala pri srci želja, da bi se le res „Politik“, seveda v imenu in pravem duhu češkega kluba, bila naveličala grofa Taaffeja! Od dalječ se je že bližalo sedmero suhih kravic za desnico, o katerih je govoril dr. Sturm v debati o črni vojski, gospoda Dunajevski in Pražak sta vezala svoje culice, Plenar in Chlumecky sedeta v ministerske fotelje... te zlate sanje, ali neso resnici podobne?

Ali ta, Nemcem nadobudni položaj bil je le na peno naslikan. Izginil je, ko je „Politik“ priobčila svoj „in — vender“! Če je bila poprej o uspehih Taaffejeve vlade rekla, da „tako ne ide dalje“, je kasneje dodala, da še vedno ima upanje v zboljšanje avstrijskih razmer po grofu Taaffeju. S tem je tedaj bilo izrečeno, da se tisti steber sedanjega kabineta, čegar nazore navadno razodeva „Politik“, še ne maja tolikanj, da bi se grof Taaffe moral nasloniti na nemško-avstrijsko stranko. Položaj, seveda publicistični položaj politike je bil tako hipoma predručen. „N. fr. Presse“ svojim očem ne more verjeti, da je vse zopet postalo po starem. Videti je, da se čuti prevarjeno, nemško-narodni organ „D. Ztg.“ pa se sramuje, da je že pokazala, kako bi si njena stranka utegnila ukoristiti položaj, če bi res takšen bil, kakor se je bil za hip prikazal na časniškem polji.

Danes pa se je tudi oglasila vladna modrijanka, stara „Presse“. Ona si laska, da ima nalogo, „die Köpfe zurechtzusetzen“. To stori tudi danes v svojem posebnem tonu z ozirom na časniška razodevanja prošlega tedna. „Presse“ najprvo smeši dra. Sturma in dra. Steinwendra ter sploh fikcijo, ki se tačas propaguje iz leviških taborov, fikcijo namreč, da je grof Taaffe krenil na drugo pot, da je sedaj že prav blizu leve. Vladni list trdi, da osobito

„N. fr. Presse“ ne verjame tega, kar svojim krogom pripoveduje, marveč, da je njena vera spekulativna in sleparska. Vladni list nikjer ne vidi znamenja na krizo v zistemu ali v ministerstvu, nego je položaj, kakor je bil, še vedno jednostaven tako, da je ministerstvo zložno, da se opira na večino, „spoštuje ustavna načela“, da pa je tudi vsako trenutje pripravljeno, ustreči želji leve, če se želja njena strinja z interesom države in državnimi razmerami; kar pa se tiče javnega mnenja o kabinetu, se le to ni pohujšalo in pravi tolmači njegovi so poslanci desnice, ne pa ta ali oni časopis. „Presse“ torej meni, da so vse levičarske konkluzije prazne iluzije. Od Gautscha in Bacquehema sta si kluba leve spleta zaslombo, element za preporod kabineta v duhu sedanje manjšine. „Presse“ pa danes jako odločno trdi, da je to abotno, kajti, pravi, politični in domoljubni nazori novih ministrov se povsem skladajo s prepričanjem grofa Taaffeja in ostalih kolegov in program, ki je objavljen v prestolnih govorih iz leta 1879 in 1885, je tudi program obeh najmlajših ministrov. Vlada bi tedaj bila nepremena in če sedaj bolje ugaja opoziciji, pravi „Presse“, to je znamenje, da se hoče preobrniti manjšina, ni pa se preobrnila vlada, tudi ne zavoljo pl. Gautscha in pl. Bacquehema. Če bi sovražniki sedanjega zistema postali njegovi prijatelji, to bi bil najlepši uspeh Taaffejeve politike. Grof Taaffe ne mara uničiti svojih protivnikov, nego prepričati jih hoče, pridobiti za načelo, da v Avstriji ne sme biti narodnih žalovalcev, ni nemških, ni čeških, ni poljskih ni slovenskih.

Težko, da bi kdo izmeje opozicije razširjal ta članek v svojih krogih. Podrl je do tal stavbo, ki so jo zlasti organi nemško-avstrijskega kluba pričarali svojim krogom pred oči. Poskusilo se je nekako, kako bi bilo, a odgovor, ki ga jim je dala današnja „Presse“, popariti jih je moral čez in čez.

Položaj bi tedaj bil stari navzlic zadnjemu novemu gibanju po časnikih. Položaj bi bil za desnico prekrasen, če bi bil res tak, kakor ga slika vladni list. Morebiti je za druge, za nas Slovence gotovo ni. Tudi mi smo čuli glasove prestolnih govorov, a vera vanje nam je vzeta. Da bi bilo kaj resne volje pri vladnem programu, morale bi se razmere za Slovence že pred leti tako predručiti, da bi bile v duhu tega najslavesniše izražane pro-

LISTEK.

Tri slike.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, prevel Osamčlec.)

(Dalje.)

Vasilij je odskočil, zgrabil za mečev držaj, ter ga izvlekel do polovice. Vsi so zatrepotali. Ana Pavlovna, koja je privabil nemir, prikazala se je preplašena, blede mej dvermi.

Obraz Ivana Andrejeviča se je strašno spremenil. Omahnil je, povsili palico in težko se spustil na stol zakrivši obličje z obema rokama. Nihče se ni premaknil, vsi so stali kot zakopani, ne izvzemši niti Vasilija. Krčevito stiskal je jekleni mečevi ročaj, njegove oči blestele so v mrkem zlobnem bleski...

— Idite vsi... vsi ven, rekel je s tihim glasom Ivan Andrejevič ne odločivši rok od obraza.

Vsa tolpa je odšla. Vasilij ustavil se je na pragu, potem je najedenkrat stresel z glavo, objel Judiča, poljubil materi roko... in čez dve uri ga že ni bilo v vasi. Odšel je v Peterburg.

Na večer tistega dne sedel je Judič na pragu poselske sobe. Ljudje so ga obkrožili, obžalovali ga vroče in trpko govorili o gospodarji.

— Dosti, otroci, dejal jim je konečno: — dosti... čemu ga karate? saj on sam, naš očka, obžaluje svojo nepremišljenost...

Po tem dogodku Vasilij ni več videl svojega roditelja. Ivan Andrejevič umrl je brez njega, in umrl je gotovo s takim nemirom v srci, s kakeršnim naj bi Bog nikogar izmeje nas ne skušal... Vasilij Ivanovič je mej tem napravljaj izlete, veselil se po svojem ter sejal denar. Kako je dobival te novce, ne morem natanko povedati. Najel si je bil služabnika Francoza, okretnega in prekanjenega mladiča, nekega Brusjé-a. Ta človek udal se mu je strastno ter mu pomagal v vseh njegovih mnogobrojnih pustolovinah. Ne namerujem vam pripovedovati vseh podrobnosti, vseh nerodnosti mojega grand' oncle-a; odlikoval se je s tako neomejeno smelostjo, s tako kačjo zvitostjo, s tako nedosežno hladnokrvnostjo s takim okretnim in tankim umom, da razumejem v istini neomejeno oblast tega brezpravnega človeka nad blagimi dušami samimi...

Kmalu po očetovi smrti je Ivana Vasiljeviča ne glede na njegovo moč pozval neki razžaljen mož na dvoboj. Ivan Vasiljevič se je bil težko ranil svojega sopernika in bil prisiljen odpotovati iz stolice; ukazali so, da mora živeti v svojem pomestju, ne da bi ga ostavil. Vasilij Ivanovič štel je 30 let. Lahko si mislite, gospoda, s kakimi občutki je ta človek, vaje bleščečega življenja v stolici, potoval v domovje. Pravijo, da je mej potjo mnogokrat stopal iz kubitke, metal se v sneg in jok. Nikdo v Lučinovki ni spoznal prejšnjega veselega, ljubeznivega Vasilija Ivanoviča. Govoril ni z nikomer, od jutra do večera bil je na lovu, z vidno nestrpljivostjo je prenašal boječo ljubeznivost svoje matere in brez usmiljenja zasmehoval je brata in njuni ženi (onadva sta se bila že oba oženila)...

Do sedaj, mislim, vam še ničesar nijsem omenil o Olgi Ivanovni. Kot dojenka pripeljali so jo v Lučinovko; jedva da ni umrla na poti. Olga Ivanovna vzgojena je bila, kakor se pravi, v strahu božjem in roditeljskem... treba je vedeti, da sta Ivan Andrejevič in Ana Pavlovna — oba ravnala z njo kot s hčerjo. A v njej skrivala se je iskra

grama. Slovenci so na desnici in zavoljo lepega programa vztrajajo že sedem let v podpiranju grofa Taaffeja. Za to pa nemamo družega, kakor bridko prevaro, ki nam še delj časa mori zadnje klice za upanja v sedanjo vlado. Če se nemška opozicija sedaj približuje grofu Taaffeju, tega ne stori, ker bi se preporočila v duhu naznanenega programa, nego to stori zategadelj, ker vidi, da se program ne izvršuje in so za nemštvo razmere faktično ta kisto ugodne, kakor so bile pred nastopom grofa Taaffeja! Navzlic izpovedbam današnje „Presse“ se vlada lahko zanaša na pomoč nemško-avstrijskega kluba, katere se je tako določno obljubila te dni, ker služilo se bo za to, da ne dobi plačila nobena stranka na desnici. Plačila — v čem? V enakopravnosti! In to je žalostno da mora biti še velika sila, če se izvršuje program.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. julija.

Odlikovanje **moravskega** namestnika je jako potrlo levičarje. Ker sta bila pl. Gautsch in marquis Becqhem poklicana v ministerstvo, mislilo se je že, da hoče vlada počasi popolnem pridružiti se centralistom. Pričakovali so, da vsak čas se baron Pražak in pl. Dunajevski izstopita iz ministerstva ter jih nadomestita dva levičarja. Odlikovanje grofa Schönborna, ki je odločen avtonomist, je pa pokazalo, da Taaffe še vendar ne misli popolnem zaviti jo k levičarjem.

Rusinska lista „Dilo“ in „Prolom“ sta zadovoljna s tem, da bi se **Galiciji** dalo neko izjemno stališče v državi, samo da bi se h kratu Galicija morala razdeliti v dva dela, vzhodni rusinski in zapadni poljski del. Ta želja se pa Rusinom ne bode izpolnila. Poljaki se bodo upirali delitvi dežele, ker bi to oslabilo njih moč. Poljake bodo pa podpirali Čehi, ker bi Nemci potem že energičneje zahtevali delitev Češke, ko bi se dovolila delitev Galicije.

Ko so Rusi odpravili svobodno pristanišče v Batumu, se zopet bolj govori o aneksiji **Bosne in Hercegovine**. Dosedaj je aneksijo oviral Berlinski dogovor. Poslednji čas je pa ta dogovor se že tolikanj rušil, da se tudi Avstriji ne bode treba dosti ozirati nanj. Bolgari so se v administrativnem oziru skoro popolnem zjedini, če tudi jih je razdelil Berlinski dogovor, Rusi so pa sedaj vkljub temu dogovoru odpravili svobodno pristanišče v Batumu. „Pesti Naplo“ misli, da bodo kmalu namignili Bošnjakom, da naj proglase aneksijo in dovršena fakta se bode pa predložila parlamentoma v potrjenje.

Vnanje države.

Razmerje strank v **srbskeje** skupščini ni jasno. Ne more se še sklepati, ali se vlada obdržala ali ne. Naprednjaška stranka ima res večino, a le neznatno. Govori se pa, da mnogo naprednjakov ni brezpogojno za vlado. Vključ naprednjakov stopilo je pa tudi 6 radikalcev, kateri ne marajo družiti se z liberalci. Vladni krogi se boje, da bodo ti radikali povečali v naprednjaškem klubu nasprotje proti vladi. Da ministerstvo ne zapoveduje po svoji volji, kaže to, da se je nekaterim opozicijskim poslancem dovolilo udeleževati se posvetovanj verifikacijskega odseka, samo glasovati ne bodo smeli, ker niso v odsek bili voljeni. Odsek je pa zavrgel, večinoma liberalne volitve. To kaže, da so naprednjakom liberalci, ki so prijatelji Rusije, zoprneji kakor radikali. Opozicija pa tudi ni jedina. Nekaj opozicijskega vsekako hoče, da bi vsa opozicija ostavila zbornico, ko bi se veliko opozicijskih mandatorov zavrglo. Večina pa misli, da je treba čakati,

onega ognja, ki je tako jarko plamtel v duši Vasilija Ivanoviča. Mej tem ko si drugi otroci Ivana Andrejeviča niso upali razmišljati o uzrokih čudnega, molčečega razdora mej njihovima roditeljema — vznemirjal in mučil je Olgo v ranih letih položaj Ane Pavlovne. Podobno Vasiliju ljubila je neodvisnost; vsak pritisk jo je mučil. Z vso silo duše oklenila se je svoje dobrotnice; starca Lučinova je sovražila in večkrat je sedeč za mizo, upirala vanj tako mrčne poglede, da se je celo človek, ki je prinašal jedi na mizo, zbal. Ivan Andrejevič nij opazil vseh teh pogledov, ker se v obče ni posebno zanimal za svojo družino.

Sprva skušala je Ana Pavlovna iztrebiti iz nje to sovraštvo — a nekatera smela vprašanja Olgina zaprla so jej popolnem sapo. Otroci Ivana Andrejeviča obožavali so Olgo, starka pa jo je tudi ljubila, dasi s precej hladno ljubeznijo.

Dolgo gorje zamorilo je v tej bedni ženski slednjo veselost, slednje silno čuvstvo; nič tako jasno ne dokazuje očarujoče ljubeznivosti Vasilija, kakor to, da je privel svojo mater do tega, da ga je goreče ljubila. Izlivi otročje neznosti niso bili v duhu tistega časa, — in zato nij čudno, da Olga

ker se znajo stvari v kratkem na bolje obrniti. Pri novih volitvah bodo pa tako zopet voljeni radikali, ter vlada ne bode s tem nič pridobila, da bode več volitev zavrnjenih in razpisane za dotične okraje nove volitve. Kralj je poklical k sebi opozicijske poslance popa Marka Petroviča, Arzo Drenovca, Risto Popoviča, Krzmanoviča, Simo Nestoroviča in Tucakoviča da bi napravil spravo mej vladno stranko in opozicijo, kar se pa najbrž ne bode posrečilo. Kralj že čuti, da mu nevarnost preti, zato bi se rad po botal z opozicijo, ko bi mu le hotela dovoliti povečanje vojske. — Dunajski dopisnik „Narodnih Lystov“ imel je pogovor z nekim srbskim opozicijskim državnikom, ki je bival te dni na Dunaji. Ta državnik, najbrž Ristić, je hudo obsojal finančno politiko vlade, ki hoče vzeti še 16 milijonov na posodo, če tudi državo že tarejo veliki dolgovi. Anglo banki hočejo podaljšati monopol na sol za kakih 6 do 8 milijonov, ter nekemu nemškemu finančnemu zavodu zastaviti šolski in sanitetni zaklad za 8 do 10 milijonov. Državni stroški za letošnje leto znašajo 42 milijonov, razen tega pa vlada zaklepa še 2 milijona za amortizacijo anuitet vojnega posojila. Ker sedanji državni dohodki donesajo le 37 milijonov, bode morala vlada za nepokritih 11 milijonov naložiti nove davke. Laž je, kar trdi vlada, da je v sporazumljenji z opozicijo začela vojno. Opozicija samo podpore ni odrekala, ko so že bile engažovane srbske zastave. Ta državnik se je izjavil, da on ne bi bil nikdar začel vojne z Bolgarijo, da bi jo Bolgari sami ne začeli. Srbija nema ničesar iskati v Bolgariji, razširiti se more samo v Staro Srbijo in Severno Makedonijo. Sedanja vlada morajo radikali in liberalci pobijati iz finančnih in vnanjepolitičnih ozirov, posebno pa, ker vedno ruši ustavo in krati svoboščine naroda. Pri poslednjih volitvah je vlada silno pritiskala. Ko bi se volitve svobodno vršile brez žandarmov, potem sedanja vladna stranka ne dobi nobenega mandata. Pred volitvami so radikali in liberalci sestavili skupen program. Ko bi pala sedanja vlada, se bode pa postavilo ministerstvo iz radikalcev in liberalcev. Opozicija hoče prijati ljestvo z vsemi državami, zlasti pa sprijazniti se z Rusijo, kajti tako bi si Srbija pridobila prijateljstvo Bolgarije in Črne gore. Z Avstrijo tudi opozicija hoče ohraniti prijateljstvo. Potem bi obdajali Srbijo prijatelji, sedaj jo pa sovražniki. Opozicija bi ohranila prijateljstvo z Bolgarijo, tako dolgo, dokler bi ne posegli po Severni Makedoniji. Sedanji položaj v Srbiji je resen. Z močjo vladnih organov, policije in žandarmov se bode Garašanin še nekaj časa držal, a baš vsled tacega pritiska pristopilo bode več naprednjakov k opoziciji in pri prvi finančni predlogi bode pal Garašanin.

Bolgarsko narodno sebranje je vzprejelo zakon, da se dovoli penzija v poslednji vojni ranjenim vojakom in častnikom ter rodovinom vojakov, ki so v vojni pali.

V soboto bile so končane volitve na **Angleškem**. Nobena stranka ni dobila absolutne večine. Gladstonovci so zgubili mnogo mandatov, konservativci so jih pa pridobili. Parnellovci se pa vrnejo v prejšnjem številu v zbornico.

Poročila iz **Tonkinga** neso baš najboljša. Odpuščeni kitajski vojaki se zbirajo v roparske čete ter ropajo po deželi. Okolu Lang-Sona in Thakhea ni nobene varnosti. Than-Moi bili so obkolili roparji in iz Lang-Sona morala se je odposlati pomoč, da osvobode posadko. V severnem Tonkingu pobili so več francoskih zastopnikov.

Dopisi.

Iz Kamnika 18. julija. [Izv. dop.] Če si ogledamo rezultat občinskih volitev v tretjem razredu, vidimo, da je velika večina Kamniških meščanov in drugih občanarjev ostala na starem stališču. Če so zopet posegli vmes Kecelnovci, koman-

dirani fabriški delavci in kmetje iz sosednjih fara in vasi, se morajo naši „konservativci“ pač sramovati take zmage. Razložek par glasov pri takem položaju in tacihi sredstvih pač ne more posebno razveseliti združene klerikalne in Kecelnove stranke. Jeden „brezvercev“ je pri srečkanji zgubil mesto na nasprotnika, drugi pa bodo še ekspedirani iz odbora, kadar slavna deželna vlada izve, kdo je vse volil. Kridatarji, zaradi tatvine, javnega nasilstva obsojeni se nahajajo mej stranko, ki se je vojskovala za vero. Vse je odpuščeno in pozabljeno, da se le služi namenom našega farovža. Der Zweck heiligt die Mittel. Kakor je naš dekan že v Cerknici se kazal strastnega in netolerantnega, tako zavrača in sovraži danes vsacega, kdor mu ne pritrdi mestnih pravic, drv in hlovov iz mestnega gozda. Ta drva in hlodi so tista vera, za katero se je poslednji boj bil in v katerem so se dekanu pridružili s Kecelom vred taki elementi, ki bi sicer ne štel veliko brez žegna farovškega. Mogoče pa, da jih je misijon spokoril?

V drugem razredu so „konservativci“ zopet za dva glasa zmagali, razen jednega, ki spada h stari, tako imenovani liberalno-narodni stranki.

V prvem razredu pa so propali, razen jednega, ki je bil pri srečkanji srečnejši nego naš kandidat v tretjem razredu. Ko so bile volitve v dveh razredih končane, so klerikalci še le izprevideli, kako visoko je Kecelnova trava zrasla. Poprej so ga na pomoč poklicali proti brezvercem, zdaj jim je pa čez noč čez glavo zrasel.

Nekateri poštenjši, katerim ni še narodnosti klerikalna strast udušila, so z grozo opazili, kam so prišli in ponujali nam nekakov kompromis za prvi razred, da bi se Kamnik rešil Kecelnovega županstva. A odločna narodna stranka je odbila ta kompromis in zmagala. Razmere so zdaj take, da je danes v odboru 12 Kecelnovcev in konservativcev in 6 liberalnih narodnjakov ali antifarovževcev, ki bodo skrbeli, da se zopet v Kamniku ne postavi položaj, kakeršen je bil pred šestimi leti, ko smo vrgli mehkužno Kecelnovo kraljestvo tudi brez pomoči našega farovža.

Zlate in vesele čase je imel Kamnik, ko je bil še za dekana ljubeznjivi gospod Križaj. Miril je in gladil, on ni poznal ne jeze ne sovraštva in imeli smo se za brate. A danes? Nekdanji pater Herman Venedig je začel netiti in zdaj že gori, ne ve se, kedaj bo zopet mir. „Mir bodi mej vami“, bi se moralo slišati iz našega farovža, ali namesto tega se razlega od tam le bojni krik — za vero, za mestna drva. Kako pa je misliti, da bi človek mir v deželo prinesel, s katerim še njegovi lastni kaplani neso mogli pri jedni mizi jesti!

Mi Kamničanje smo vsikdar razumeli se z našimi duhovni, ali s tacimi ni sprave, ki farizejce ustvarjajo in se z njimi bratijo.

S Krasa 17. julija. (Kolera.) Kakor je častitim čitateljem „Slovenskega Naroda“ znano, pojavila se je kolera v Trstu in na Reki.

Ta trdovratna morilka zahteva vsak dan nove žrtve. Takoj v začetku, ko so se v Trstu označili prvi slučajji kolere, se ljudstvo ni dosta prestrašilo, kajti menilo je, da je to le navadna kolerina ali driska, koja se skoro vsako leto v vročih krajih pojavlja vsled nezmernega uživanja sadja ter drugih

z lastnimi rokami večkrat kaznovala kako nesrečno hišino.

Nekoliko pred prihodom Vasilija Ivanoviča zaročili so Olgo Ivanovno s sosedom — Pavlom Afanasjevičem Rogačevim, dobrim in čestnim človekom. Priroda pozabila mu je podeliti žolča. Lastni ljudje ga niso poslušali, šli so včasih vsi od prvega do poslednjega in ostavili ubogega Rogačeva brez večerje... a nič ni moglo vskaliti tišine njegove duše. Že iz otročjih let odlikoval se je z debelostjo in neukretnostjo, služil ni nikdar, hodil je rad v cerkev in pel na koru. Poglejte, gospoda, ta dobri, okrogli obraz; ozrite se v ta tihi, svetli nasmeh... ni-li res, vi sami postajate veseli? Njegov oče je včasih šel v Lučinovko in o praznikih privel s seboj Pavlušo, kojega so mali Lučinovi vedno mučili. Pavluša je zrastel, začel je sam hoditi k Ivanu Andrejeviču, zaljubil se v Olgo Ivanovno ter jej ponudil roko in srce — ne ravno njej, temveč njenima dobrotnikoma. Dobrotnika sta pritrdila. Da bi Olgo Ivanovno vprašala, če ji Rogačev ugaja, jima še na misel ni prišlo. Tisti čas, kakor pravi moja babica — „niso poznali takih nepotrebnosti.“ — Sicer pa se je Olga Ivanovna kmalu privadila svojega ženina; ne-

ni smela kazati svoje udanosti, dasi je vselej s po sebnostjo neznostjo poljubljala roko Ane Pavlovne na večer o slovesi. Čitati in pisati je jedva umela. Dvajset let potem začele so ruske devoyke čitati romane kakor dogodke markiza Glagolja, Fanfana in Lolote, Alekseja ali hiše v gozdi; — začele so se učiti sekirice in peti pesni v rodi sledeče, nek-daj jako znane:

„Ah, možje na sveti
kot muhe k nam leté“ itd.

a v sedemdesetih letih (Olga Ivanovna rodila se je l. 1757.) niso imele naše vaške krasotice pojma o vseh teh izobraževanjih. Težko nam je sedaj misliti rusko gospodično onega veka; res je, sklepati morremo po naših babicah o stopnji omike, na kojoj se stale dvorjanke o času Katarine; a kako naj razlikujemo to, kar se jih je polagoma prijelo v teku njihovega dolgega življenja, od tega, kar so bile v mladosti?

Olga Ivanovna govorila je nekoliko francoski — a s silnim ruskim izgovorom: v njenih časih še niso ničesar vedeli o izseljencih. Skratka, poleg vseh svojih prednostij bila je ona vendar le prava divjačina — in žalibože, v prostoti svojega srca je

znanih ali neznanih razlogov. Ko so se pa jeli slučaji vedno bolj množiti, uvidelo je ljudstvo, da je nastala fakična epidemija in pojavil se je v Trstu strah in trepet pred to grozno boleznijo. Vsled tega je gospoda, ki ima za to dobra sredstva, takoj pobrala šila in kopita ter oddrdala na Kranjsko, Štajersko ali Koroško hladit se, a drugi izvolili so si kot varno (?) zavetje naš Kras, kjer vedno še hladni vetriči pihljajo in kjer se pije dober teran, ki je menda še najboljši jez ali lek proti koleri.

Vsled kolere v Trstu in na Reki je tedaj nastala prava pravcata „Völkerwanderung“ proti severnim deželam.

Tudi na naš Kras so pribežali Tržičani in v Sežani ter v drugih krajih po Krasu vse mrgoli teh privandraccev. Zaseli in najeli so vsa stanovanja, tako, da teško kje kako stanovanje prazno najdeš.

V časopisih čitamo, da v Gradci na Štajerskem in drugod vse popotnike, ki so došli iz Trsta, zdravniki preiskujejo. Celo njih perilo se pridno preiskuje in razkužuje.

Pri nas na Krasu pa vsega tega ni. Tržičanje se pripeljejo na voze, zasedejo stanovanja in tako po Krasu pohajkujejo, a nikdo se za to ne zmeni.

Vprašamo: Ali ni mogoče, da nam donesejo kolero? Ali bi ne bilo umestno, da bi se vsak po zdravniku preiskal, perilo razkužilo itd. Ako se pojavi le jeden slučaj kolere na Krasu, potem se tega gosta tako hitro ne znebimo.

Previdnost je lepa reč, zato prosimo, da bi se v tej zadevi kaj učinilo.

Somnji donašajo krčmarjem lepe novice, a tudi ti naj se ustavijo, dokler kolera ne premine, kajti ob času somnjev dohaja ljudstvo tudi iz Trsta v naše kraje in nevarnost je velika.

Koncem tega meseca se prično vojaške vaje v Sežani. Tudi te naj se za letos ustavijo, kajti k vajam dojde razna sodrga Tržičanov, tedaj tudi tukaj visi nad nami Damoklejev meč. — Seveda krčmarjem Sežanskim bi to ne došlo prav, a za sedaj naj potrpe, ker boljše je ohraniti si zdravje, nego polniti si žepe.

Naj bi naš klic ne ostal glas upijočega v puščavi!

Domače stvari.

— (Gosp. Fran Kalister), veletržec in posestnik v Trstu, pristopil je družbi sv. Cirila in Metoda kot pokrovitelj in plačal takoj 200 gld., namreč 100 gld. kot po pravilih določeno vsoto, 100 gld. pa kot posebno darilo. Slava mu!

— (Gospod Andrej Juranič) imenovan je vojaškim kuratom v Ljubljani na pokojnega Pribošiča mesto.

— (Klevetnikom Slovencev), ki po vseh nemških in židovskih listih trobijo, da bodo vsi tujci pobegnili iz dežele in da nikogar k nam ne bode, moramo konstatovati, da vsa njih zlobna obrekovanja neso imela nikakega uspeha. Nobeno leto ni bilo še toliko tujcev na Kranjskem, kakor letos. Vsa letovišča so prenapolnjena, po vseh šetališčih jih je videti in krčmarji in fjakarji sedaj svojo pšenico žanjejo.

mogoče bi bilo ne okleniti se tega krotkega, ponižnega bitja. Uzgoje Rogačev ni užil nobene; francoski znal je reči le: „bon jour“ — in na skrivnem se mu je celo ta beseda zdela neprilika. A neki šaljivec ga je še naučil to-le pesen, češ, da je francoska: „Sonečka, Sonečka! que vous le vous de mois — jaz vas obožavam — mais j'ai n'ai peu pas“... to pesen peval je vselej poluglasno, kedar se je čutil naudušenega. Tudi njegov oče bil je neopisno dober; vedno hodil je v dolgem nankovem surtuku, in kar bi mu rekli — vsemu je smehljaje prikimal. Od zaroke Pavla Afanasjeviča sta oba Rogačeva — oče in sin, imela strašno opravil; predelavala sta hišo, družno se pogovarjala z delavci, napajala jih z žganjem. Do zime nista mogla dokončati vseh priprav; odložili so svatbo do bodoče jeseni; po zimi prišel je Vasilij Ivanovič. Predstavili so mu Rogačeva; vsprjel ga je hladno in nebrizno in pozneje ga je s svojim ošabnim vedenjem tako pripravil v zadrego, da je ubogi Rogačev trepetal tako kakor list, če ga je le videl, molčal in prisiljeno se smehljaj. Nekdaj ga je Vasilij malone popolnoma porazil — hoteč z njim staviti, da on, Rogačev, ne more nehati smejati se. Ubogi Pavel

Tudi Kamnik, o katerem so nemško-židovski listi tolik hrup zagnali in vedoma trosili vest, da se ondi hoče vse uničiti, kar je nemškega, ima mnogo tujcev in celo g. prokurator dr. vitez Kaltenegger pride, kakor čujemo, za dva meseca z Dunaja tjakaj. S tem je g. dr. vitez Kaltenegger, ki je gotovo pristen Nemec po rojstvu in po mišljenju, Ljubljanske lažidopisnike in njih pomagače in sokrivce na laž postavil. Poštenjaki pri „Deutsche Wacht“ in „Tagespost“ in razni Schmocki na Dunaji se iz tega lahko prepričajo, da njih beseda niti pri njih pristaših nema nobene vere.

— (Zopet škandalček.) Pretekli teden prišlo je več gospodov iz Cerknice in z Rakeka k pogrebu pokojnega dekana Porente v Ljubljano. Pred odhodom na kolodvor šli so še v kazinsko kavarno na črno kavo. Sedeli so prav mirno v kavarni in pogovarjali se mej seboj — seveda slovenski. To pa je neko nemškutarsko trojico grozno razjarilo in začeli so mirno sedeče narodnjake glasno izzivati in dražiti. Gospodje z Notranjskega na ta izzivanja neso sicer ničesar odgovorili, dobro vedoč, da je najboljši odgovor zaničevanje, vendar bi nam bilo drago, ko bi kateri izmed gospodov, ki so bili v omenjeni družbi, ves dogodek nam popisal. Taki napadi morajo se ožigosati, kakor zaslužijo, da bode svet videl, kdo v Ljubljani vodo kali.

— (Domača umetnost.) V prodajalnici g. Kollmannovi na glavnem trgu rastavljena je te dni velika slika „Polaganje Krista v grob“ Posneta je po španskem umetniku Riberi, kojega svetovnoznan original visi v Pariškem Louoru. Kopijo je napravil naš rojak g. Jos. Petkovšek, ki je letošnje leto bival v Parizu ter obiskoval slikarske šole znanih francoskih mojstrov Lefebvra in Boulangerja. Slika je 1.80 m. dolga in 1.25 m. visoka, ter nam kaže, kako mrtvega Krista polagajo v grob. Čudovita lepota španskega originala slovi po vsem svetu in malo del je, ki bi jih bili že tolikokrat kopirali, kakor Riberovega Krista. — S podobno g. Petkovška smo jako zadovoljni. Efektno in široko tehnično slikanje nam priča, da je naš rojak svoje bivanje v francoski metropoli dobro uporabil in da ima poseben talent za kolorit. Naj bi nihče ne zamudil, ogledati si znamenito delo!

— (Na gimnaziji v Celji) s pripravljanim razredom vred bilo je, kakor posnamemo iz „Deutsche Wacht“, v preteklem šolskem letu 399 učencev, od teh 134 Nemcev, 210 Slovencev, 3 Hrvati in 2 Srba. Stipendije v skupnem znesku 3900 gld., imelo je 32 dijakov. Iz gimnazijskega podpornega društva dobili so ubožni dijaki 390 gld. 86 kr. podpore.

— (Kolera.) V Trstu so v soboto popoldne zopet 3 osebe za kolero zbolele. Na Kontovelu zbolela je popoldne neka kmetica in umrla, predno je prišel zdravnik k njej. Tudi v Proseku je jedna oseba za kolero zbolela. — Na Reki zbolelo je v soboto 8 oseb, umrlo jih je 5, mej temi dva, ki sta že prej zbolela. V vasi sv. Jakob nad Kraljevico pojavila se je tudi že kolera. Zbolelo je troje ljudi, jeden izmed njih že umrl.

— (II. mestna peterorazredna deška ljudska šola v Ljubljani) imela je v preteklem šolskem letu 732 učencev, od katerih je bilo

Afanasjevič je skoro zajokal vsled zadrege, a v istini! — smehljaj, neumen, posiljen smehljaj ni hotel zginiti z njegovega potnega lica! Vasilij pa se je leno igral s koncem svoje zavrtnate rute ter ga gledal že čez mejo zaničljivo. Tudi otec Pavla Afanasjeviča zvedel je o prihodu Vasilija, in čez nekoliko dni — radi „večje važnosti“ — odpravil se je v Lučinovko z namenom: „pozdravit ljubeznivega gosta o prihodu v rodno Palestino.“ Afanasija Lukiča slavili so v vsej okolici radi njegovega krasnega govorjenja — t. j. ker je umel brez obotavljanja izgovoriti precej dolg in lepo spleten stavek z lahko primesjo knjižnih besedic. Za Boga! sedaj ni bil vreden svoje slave; bil je mnogo bolj v zadregi nego njegov sin, Pavel Afanasjevič; zamrmrljal je nekaj popolnoma nerazumnega, in dasi žive dni ni pil žganja, izpil je tu „radi kontenanse“ čašico (dobil je Vasilija pri zajutruku) — hotel je vsaj zastokati z neko samostojnostjo, a čuti ni bilo niti najmanjšega glasu. Ko je prišel domov, šepnil je Pavel Afanasjevič svojemu očetu: „No kaj je, očka?“ Afanasij Lukič odgovoril mu je nejevoljno tudi šepetaje: I, ne govori!“

(Dajje prih.)

692 Slovencev, 33 Nemcev, 3 Čehi, 2 Hrvata, 2 Italijana. Prav pridno je šolo obiskovalo 680 učencev, 432 jih je za višji razred sposobnih. Vso šolnino plačevalo je 143 učencev, pol šolnine 109, oproščenih je bilo 480. Kakor v I. mestni deški šoli, so tudi tukaj nekateri razredi preštevilni. Jedini 5. razred ima v dveh oddelkih 47 učencev, drugi razredi pa vseskozi 71 do 88, 91, 94 in celo 96 učencev. Vrh tega je bilo na pripravljavnici za obrtniško šolo v I. razredu 81, v II. pa 67, vkupe 148 učencev, na ekskurendni šoli na barji pa v treh oddelkih 100 učencev. Knjižnica za učence ima 119 slovanskih, 86 nemških zvezkov in 2 izvoda „Vrtca“, knjižnica šole na barji 56 slovenskih zvezkov. Imena učencev so alfabetično urejena, z odliko sposobni so z zvezdico označeni.

— (Vabilo.) Na nepozabnem potovanji v zlato, mater Prago in slavni Velegrad, naprošen sem bil od nekaterih sopotnikov, osobito kmetov, da jim v spomin spišem kratko delce o tem. Radi tega namerjam izdati knjigo pod naslovom: „Jugoslavlani v zlati Pragi in slavnem Velegradu“. Da pa vem, koliko iztisov smem prirediti, neimajoč materialne škode, prosim slovenske bralce, da blagovolijo postati moji predplatniki ali da se vsaj v 14 dneh oglasijo v naročitev, knjiga bo stala s poštnino vred 50 kr., kdor jih vzame 12 dob. jeden iztis po vrhu. Posvečena bode g. Ivanu Hribarju, glavnemu zastopniku „Slavijske“ in velikemu prijatelju Slovencev. Ako mi Slovenci pripomorejo, da pri tej izdaji ne bodem trpel materialne škode, jim obljubljam, da bodem po razprodaji te knjige takoj izdal dve knjižici: „Fara sv. Ane v Slov. Goricah, zgodovinsko-krajevne črtice“ in „Pravljice iz Slovenskih goric“. Naročava se pri izdatelji in založniku Vekoslav Vakaži, zastopniku „Slavijske“ pri sv. Ani o Slovenskih goricah, pošta Mureck.

Vekoslav Vakaž.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Rogatec 18. julija. Doktor Lavoslav Gregorec kandiduje v državni zbor.

Niš 19. julija. Kralj otvoril skupščino s prestolnim govorom, v katerem se zahvaljuje narodu za jednodušnost, vojski za žrtve v položaji, ki ga je Bolgarija stvarila. Jednodušnost naroda jasno dokazuje voljo, da se morajo pogodbe vsekdar spoštovati in se proti jednostranskemu rušenju balkanskega ravnovesja protestuje. Odnosaji z Bolgarsko so taki, kakor pred vojno, drugim evropskim vlastim nasproti pa najprijaznejši. Te bode kralj najskrbnejše gojil. Prestolni govor naznanja posebno finančne predloge, opirajoče se na načela varčnosti ter priporoča, da se izreče indenniteta za vse naredbe mej vojno. Prestolni govor večkrat odobran.

London 19. julija. „Daily News“ pišejo, da je kabinet sklenil odstopiti, predno se snide parlament.

Augsburg 19. julija. Nemški cesar semkaj dospel. Občinstvo ga navdušeno pozdravljalo.

Rim 19. julija. Pri dopolnilnih volitvah za parlament Cipriani v Ravenni in v Forli zopet izvoljen.

Berolin 19. julija. Pri občinskih volitvah v Strassburgu in v Metz pridobili Nemci zopet več sedežev.

Niš 18. julija. Verifikacijski odsek predlagal, da se nezakonite volitve ovržejo, volitev dveh Belogradskih poslancev pa preiskuje, kar je skupščina vzela na znanje. Po ustavi je 25 poslancev izključenih, dokler skupščina stalno ne odloči. Pri volitvi predsednika prodrl je vladni kandidat s 87 proti 40 glasom. Kralj potrdil je Pavloviča kot predsednika, Zuniča kot podpredsednika. Jutri otvoritev.

Bukurešt 18. julija. Zasobna vest Pariškega „Soleil“, da sta Rumunska in Bolgarska v sporazumljenju z Nemčijo in Avstro-Ogersko sklenili tajno zvezo proti ruski invaziji, je popolnoma neosnovana.

Pariz 18. julija. Grof Montebello imenovan je veleposlanikom v Carigradu, Mr. Decrais veleposlanikom na Dunaji, grof Mony poslanikom v Rimu.

Rim 18. julija. V zadnjih 24 urah na 10 krajih 57 ljudi za kolero zbolelo, 29 umrlo.

Tržne cene v Ljubljani dné 17. julija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Speh poven, kgr.	70
Rež,	4 87	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3 50	Jajce, jedno	2
Oves,	3 25	Mleko, liter	8
Ajda,	4 56	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 04	Telečje	46
Koruz,	4 87	Svinjsko	60
Krompir,	12	Kostrunovo	32
Leča,	11	Pišanec	35
Grah,	11	Golob	15
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	2 50
Maslo,	1	Slama,	2 67
Mast,	66	Drva, trda, 4 metr.	6 50
Speh frišen,	64	" mehka,	4 15

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
17. julija	7. zjutraj	735.38 mm.	19.0° C	sl. vzh.	jas.	4.3 mm.
	2. pop.	734.96 mm.	25.4° C	sl. vzh.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	736.68 mm.	18.5° C	sl. vzh.	dež.	
18. julija	7. zjutraj	738.14 mm.	20.4° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	736.65 mm.	23.6° C	sl. vzh.	jas.	
	9. zvečer	736.76 mm.	18.6° C	brev.	d. jas.	

Srednja temperatura 21.0° in 20.9°, za 1.9° in 1.6° nad normalom.

Dunajska borza dné 19. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 15	kr.
Srebrna renta	85	95
Zlata renta	118	75
5% marena renta	102	—
Akcije narodne banke	874	—
Kreditne akcije	277	60
London	126	20
Srebro	—	—
Napol.	10	01 1/2
C. kr. cekini	5	94
Nemške marke	61	95
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	25
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168	—
Ogrska zlata renta 4%	105	55
Ogrska papirna renta 5%	94	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	90
Kreditne srečke	100 gld. 178	—
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v	194	50

Zahvala.

Za vsestranske dokaze milega sočutja ob smrti naše priljubljene in nepozabljive soproge, matere in sestre, gospe

FRANČIŠKE GOLI, ROJ. GRUDEN,

ter za mnogobrojno spremstvo pri sprevedu k sv. Križu, za poklonjene krasne vence, izrekanjem vsem g. c. kr. uradnikom, veteranom, gg. čitalniškim pevcem, nositeljem vencev, vsem sorodnikom, prijateljem in znancem najtoplejšo in najpristronejšo zahvalo.

V Idriji, 17. julija 1886.

Zalujoča rodbina
Fran Ksav. Goli.

(522)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotračnicah knjiga:

Zlatorog.

Planinska pravljica

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljev in založnikov preložil ANTON FUNTEK.
Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznat po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu s svojim prevodom Baumbachove poezije „Zlatorog“, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najelegantneje opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srce in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

(351—7)

Za učenca

v trgovino z mešanim blagom na deželi v kakem večjem kraju želi ustopiti čvrst deček, 14 let star, ki je zdelal II. realko. — Ponudbe vsprejema upravništvo „Slovenskega Naroda“.

(509—1)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Zelezničnik.

Št. 2996.

(521—1)

Razglas.

C. kr. okrajna sodnija v Gornjem gradu daje na znanje: Vsled prošnje gosp. Albina Loretič-a, oskrbnika konkurzne mase Ivan Kovačičeve, se dovoljuje sodnijska dražba vsega, na 3999 gld. 91 kr. cenjenega blaga, in sicer kot celota.

V to svrhu se določi dražba na
5. avgusta 1886 dopoldne ob 10. uri v Mozirji.

Vse blago s trgovinskim pohoštvo vred se bode za 3999 gld. 91 kr. izklicevalo in kot celota istemu, ki največ obljudi — tudi pod imenovano ceno oddalo.

Ako kupnina doseže to ceno, postane dražba takoj pravomočna. Ako bi se pa ta cena ne dosegla, zamore odbor upnikov ta kup razveljaviti, ako bi v teku osmih dni ugovarjal. Kupec je mej tem časom vezan na svojo ponudbo.

Kupec ima takoj pri dražbi 1000 gld. položiti, ostalo kupnino pa z 6% obresti v mesečnih obrokih po 1000 gld. doplačati.

C. kr. okr. sodišče v Gornjem gradu,
dné 16. julija 1886.

C. kr. okrajni sodnik: Dr. Vo ušek.

V večjem kraju na Gorenjskem proda se iz proste roke

(513—1)

posestvo,

priljavno za podjetja, obstoji iz 4 hiš, zlasti popolnem solidne dvenadstropne gospodske hiše z 9 prijaznimi in svetlimi sobami, prodajalnice, 2 velikima kletmi in dvema kuhinjama, z vrto, gozdom, valčnimi in fužinskimi deleži, kovačijo in kar k njej pripada ter magacinom, skupaj ali na drobno. — Več se izve na Bregu št. 8, II. nadstr.

Hotel „Blejski grad“

ob Blejskem jezeru na Kranjskem, v jako mičnem kraju, z izvrstno restavracijo, ponuja rodbinam in posamičnim osobam zdravo in prijetno

(501—3)

letovišče.

Cene sob zmerne. Restavracija zadostuje vsem zahtevam. Jezerske kopeli 19° R., vožnja v čolnih, lov postervij. Radi svoje lege, 100 metrov nad Blejskim jezerom, in solnjenatih potov jako ugodno

krajno zdravišče.

Kaj več pove Alojzij Putschek, hôteier na Bledu.

V torek 20. julija

bode

(523)

v deželnem gledališču

Galla-elit-predstava

slovečega carskega ruskega in perzijskega prestidigitatorja

profesorja

BECKER-ja

z zopet novim programom v 4 oddelkih.

Prvikrat veliki senzačni eksperiment:

Ubegli kaznjence napade

BECKER-ja v

Sibiriji

v letu 1880 na njegovem potovanju mej Krosno-jarsko in Irkutskom.

Potem:

Ibbikus, misterijozna mrtvaška glava.

Nadalje prvikat: Novo zanimivo!

„Fiametta“

električno žareča nevesta in

„Almiera“,

sanjajoča v magnetičnem spanju.

Natančneje povedo plakati. — Začetek ob 8. uri.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Knez Serebrjan.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Prostovoljna dražba.

V petek 23. julija dopoldne ob 11. uri proda se po dražbi 800 veder vina, mej njimi 100 veder rizlinga.

V Pavdovci pri Sv. Ivanu Zelina na Hrvatskem.

(518—1)

Prodaja vina.

Kod podpisatog vlastelinstva leže preko 1000 Hectolitara svetla, jaka i dobra vina vlastitog priroda na prodaju, i to:

od godine 1885. od 9 for. do 11 for. po vedro (56 Litara),

„ „ 1875. „ 16 „ „ „ „ „

„ „ 1879. „ 15 „ „ „ „ „

„ „ 1865. „ 18 „ „ „ „ „

„ „ 1868. „ 19 „ „ „ „ „

od godine 1873. crveno vino (šiljer) po 13 for., od godine 1875. po 16 for po vedro (56 Litara),

stavljeno na željezničku staciju u Poličane ili Bresce u Štajerskoj.

Na želju mogu se i probe poštom poslati.

Uprava Dobra Horvatska kod Klanjca,

pošta Pregrada u Hrvatskoj.

(507—2)

DUNAJSKA SPECIJALITETA!

„PURITAS“ mleko za pomlajenje las OTTO FRANZ-a, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

„PURITAS“ ni nikaka barva za lase, ampak mleku podobna tekočina, katera ima skoro čudovito lastnost, da bele lase pomlaja, t. j. polagoma in sicer najdalje v štiri-najstih dneh jim dá zopet barvo, katero so poprej imeli.

„PURITAS“ nema v sebi nikakega barvila. Lasje se lahko izpirajo z vodo, kolikor se hoče, se lahko spi na belo preoblečenih vajšnicah in nebenega sledu barve se ne zapazi, ker

ne barva, ampak pomlaja.

„PURITAS“

Raba

je najbolj prirosta na svetu. Ulije se mleka na roko, tako dolgo maže z njim lase, da so vsi zadosti vlažni, in ponavlja se to slednji dan po jedenkrat. To je vse. Ko so lasje dobili prvotno barvo, kar se navadno zgodi čez deset ali dvanaest dni, potem je za njih daljše ohranjenje zadosti dvakratna raba mleka na teden in na ta način se tudi pomladé zalisci in brada, kakor tudi najdaljši in najbujnejši ženski lasje.

Steklenica „PURITAS“ velja 2 gld. (pri razpošiljanji 20 kr. za stroške) in se lahko naroči proti poštnemu povzetju.

OTTO FRANZ, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

Zaloga v Ljubljani pri Ed. Mahr-u, parfumerji.

V Celoveci prodaja: P. Birnbach, lekar „pri obelisku“; v Beljaku J. Detoni, coiffeur, poleg hotela „pri pošti“; v Mariboru W. König, lekar.

(221—20)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.